

κία

Το

μυστήριο της εξομολογήσεως-μετανοίας είναι ένα μυστήριο που είναι καλό να μπαίνει στη ζωή του χριστιανού από μικρή ηλικία.

Είναι γεγονός πως η κληρονομιά της φθοράς μας και της ροπής προς την αμαρτία ακολουθεί κληρονομικά και τα παιδιά μας.

Οι Πατέρες στην παράδοση της Ορθοδόξου Εκκλησίας, μας αναφέρουν ότι κάπου μετά την προσχολική ηλικία, δηλαδή στη σχολική, έχουμε αυτό που λέμε ενσυνείδητη αμαρτία και συγκεκριμένα από τα 5 χρόνια και μετά.

Σαφέστατα δεν έχουν τη ίδια βαρύτητα οι αμαρτίες των παιδιών, όμως δεν παύουν να αποτελούν εμπόδιο στην προσωπική σχέση, που μας καλεί ο Χριστός να έχουμε μαζί του, την οποία αυτός εγκαινιάζει πρώτος από την ημέρα του Βαπτίσματος και του χρίσματος και περιμένει με αγάπη το δικό μας μεγάλο ναι.

Συνεπώς κάποιες αναφορές, συνήθως συγγενικών προσώπων, ότι τα παιδιά δεν χρειάζεται να εξομολογούνται, ασφαλώς δεν ευσταθούν. Η σχέση του παιδιού με τον πνευματικό είναι πρόδρομος για την προσωπική σχέση με τον Χριστό.

Άρα μην περιμένουμε την προεφηβική ή την εφηβική ηλικία για να κατευθύνουμε το παιδί μας. Σιγά-σιγά με τον τρόπο μας, με αγάπη και ελευθερία που δεν έχουμε δικαίωμα να παραβιάσουμε, το οδηγούμε στον πνευματικό. Οι Πατέρες της Εκκλησίας αναφέρουν ότι η πνευματική διαπαιδαγώγηση του ανθρώπου ξεκινάει από την στιγμή της συλλήψεως για αυτό και μιλούν για ενδομήτρια διαπαιδαγώγηση.

Σε κάθε περίπτωση πρέπει να αποφεύγονται αυτοί οι «εγκληματικοί» οδηγοί εξομολόγησης (κατάλογοι αμαρτιών) που μόνο κακό κάνουν στο χριστιανό και δεν υπάρχουν πουθενά στην πατερική ποιμαντική και στην παράδοση της Εκκλησίας μας και δημιουργούν μια κατάσταση «νομικισμού».

Θα πρέπει να εξηγούμε στα παιδιά πως το μυστήριο αυτό δεν είναι απλά μία εξαγόρευση αμαρτιών ή αυτό που λέμε απλά: “σβήνω κλήσεις”, αλλά το αποτέλεσμα της μετανοίας που έχει προηγηθεί.

Όλα αυτά «μπολιάζουν» σιγά-σιγά βέβαια στην καρδιά και το μυαλό του παιδιού μας με την συνεχή κατήχηση και τη μυστηριακή ζωή που θα βιώνει μέσα στο σπίτι, εκεί που στα θεμέλια οικοδομείται ο εν Χριστώ άνθρωπος.

Επιλογή πνευματικού

Θα πρέπει να θεωρούμε αυτονόητο ότι σε μία οικογένεια, που τα μέλη της είναι ενεργά μέσα στην εκκλησία, υπάρχει παρουσία πνευματικού.

Επομένως μέσα από την οικογένεια είναι φρονιμότερο να γίνεται και η επιλογή του πνευματικού, λαμβάνοντας πάντοτε υπόψη και την επιθυμία του παιδιού, το οποίο δεν παύει να είναι ένας ελεύθερος άνθρωπος.

Έχουμε χρέος και ευθύνη να επιλέγουμε ως πνευματικούς καθοδηγητές, ανθρώπους κατάλληλους με εμπειρία και πνευματικότητα και όχι με «κοσμικό» φρόνημα.

Εξάλλου έχουμε ευθύνη για την επιλογή αυτή ως βαπτισμένοι Ορθόδοξοι χριστιανοί.

Αν κοιτάξουμε αναφορές από τους Πατέρες (Άγ. Νικόδημο Αγιορείτη, ΆγιοΠορφύριο, Γέροντα Παΐσιο κ.λ.π.), μας αναφέρουν ότι οφείλουμε να βρούμε έναν κατάλληλο και όχι οποιοδήποτε πνευματικό.-

Το πετραχήλι δεν είναι εργαλείο μαγικής πράξης. Πέραν του μυστηρίου της άφεσης των αμαρτιών, χρειάζεται και πνευματική καθοδήγηση.

Απαραίτητη είναι και η Σχολή Γονέων στις Ενορίες για την καλύτερη κατάρτιση των γονέων. Μην ξεχνάμε πως όλα ξεκινούν μέσα από την οικογένεια.

Αν υπάρχει κλίμα πνευματικότητας, τότε γίνεται ευκολότερο να λειτουργήσουν όλα τα προαναφερόμενα.

Πηγή: euxh.gr